

[Jens Møller]

Vi vil derfor gerne være med til en diskussion om, hvorvidt der kan laves en ordning, så man inden for alle disse områder, altså for alle undervisningsformer, alle skoleformer inden for samme gruppe, inden for samme alderstrin kan give muligheder for ekstra hjælp til dem, der har det vanskeligt. Jeg er godt klar over, at det bliver noget mere end 25 mill. kr., der bliver brug for, men det vil vi gerne se på. Derimod mener vi, det er principielt forkert at sammenligne EFG-eleverne med første år på mesterlæren, for elever på første år på mesterlæren får nemlig heller ikke noget tilskud fra det offentlige. Det, de får, er løn for udført arbejde. De to ting kan ikke uden videre sammenlignes.

Fordi man altså havde koblet disse to ting sammen, kunne vi ikke tage stilling til det i finansudvalget og har fået det herved. Hvis de 85 mill. kr. bliver trukket ud i et selvstændigt forslag, så vil vi gerne være med til at gennemføre det. Om forslaget om støtte til EFG-eleverne må vi sige, at skal vi være med dér, må det udvides til at gælde alle på samme trin i samtlige skoleformer.

Alfred Hansen (DR):

I anledning af, at det omtalte aktstykke vedrørende 110 mill. kr., dels til stipendier, dels til EFG-støtte, er blevet afvist i finansudvalget, skal jeg bemærke, at ministerens fremgangsmåde er særdeles usædvanlig. Den er endvidere udemokratisk derved, at det jo er folketinget, som er den lovgivende forsamling, og at man, hvis det var gået igennem i finansudvalget, havde sat folketinget ud af kraft.

Det er et forslag af ret så omfattende karakter, måske ikke så meget hvad angår beløbsstørrelse, men mere det, at man så kort tid efter en finanslofstemning og finanslovdebat kommer med en anmodning om 110 mill. kr., som man ikke ønsker drøftet i folketinget.

Hr. Nørgaard Sørensen, ordføreren for socialdemokratiet, talte om, at lovforslaget var af ringe udstrækning rent ordmæssigt. Alligevel kunne hr. Nørgaard Sørensen ikke holde sig til forslaget, men sagde, at de borgerlige partier endnu ikke har fundet ud af, hvor nødvendigt det var at hjælpe EFG-eleverne, og forsøgte at ride en hel del kæphest i den forbindelse.

Det var vist ikke meningen med dette forslag, at vi skulle drøfte hverken principper eller retningslinjer for sådan støtte, men da der nu både fra hr. Nørgaard Sørensen og hr. Jens Møller er draget nogle ting frem, skal jeg konkludere, at de forslag, der har været til behandling tidligere her, dels fra DKP og dels fra retsforbundet, de bemærkninger, der er faldet, og den debat, der jo har løbet gennem længere tid, giver mig et indtryk af, at der ville have været særdeles gunstige muligheder for at få et lovforslag vedtaget på normal vis her i dette ting – et lovforslag, som virkelig ville kunne hjælpe ikke bare en lille del af de uddannelsessøgende, som der her er tale om, men alle uddannelsessøgende over en bred front. Jeg må her minde om, at ministerens tidligere udtalelser på visse områder i hvert fald er helt i overensstemmelse med retsforbundets forslag om, at de statsgaranterede lån til uddannelsessøgende bør afløses og erstattes af statslån, som er rentefri i uddannelsesstiden. Endvidere finder vi, at det ville være rimeligt, om man gav de uddannelsessøgende i hvert fald en dispositionsmulighed over 22.000–23.000 kr. på årsbasis. Det er ikke på længere sigt holdbart, at man skeler til de uddannelsessøgendes forældres indtægtsforhold, man må se på det enkelte individ og give støtten derudfra. Vi ved jo godt, at det ikke altid er den skattepligtige indtægt, der er udtryk for, hvad en familie rent reelt har at leve af. Endvidere er det krænkende, i hvert fald for myndige uddannelsessøgende, altså uddannelsessøgende over 18 år, at skulle være afhængige af forældrenes indtægt, på den måde at det er forældrenes indtægt, der bestemmer, om de overhovedet skal have støtte og i så tilfælde hvor meget. Det er beklageligt på flere måder, at man ikke har kunnet komme i gang med realitetsforhandlinger mellem de kræfter i folketinget, som virkelig oprigtigt ønsker at hjælpe disse mange uddannelsessøgende.

Vi har nu været vidne til, at socialdemokratiet og det radikale venstre – uden at have flertal oven i købet – forsøger at majorisere et forslag igennem, åbenbart under fuld fortrøstning til, at der sikkert ikke er et flertal imod det. Man har ikke på noget tidspunkt, selv på trods af gentagne opfordringer fra mig gennem pressemeddelelser og tale her i tinget og i undervisningsudvalget, ønsket at søge kontakt. Når jeg ved, hvilken holdning i